

Isbryder og forsøge at faa Skibene ind til Bolværket. Det er dog det, det til syvende og sidst gælder om, thi det hjælper jo ikke at faa Skibet løs ude i det store Færvand, hvis man ikke kan faa det ind til Bolværket, hvor Losningen skal foregaa.

Lovforslaget drejer sig om to Bevillinger, som selvfølgelig er nødvendige, naar Talen er om disse Forhold, idet det drejer sig om Bevilling til Anskaffelse og Bevilling til Drift af denne Isbryder. Til begge Dele paakaldes Statens Hjælp, først derigennem, at man kræver en Del af Anskaffelsessummen tilvejebragt af Staten, nemlig 560 000 Kr., og dernæst derigennem, at der kræves et aarligt Tilskud til Driften paa ca. 15 000 Kr. Jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at man havde holdt Staten udenfor dette. Jeg tror, Rollerne havde været nok saa godt fordelt, hvis man havde sagt: Staten har den Opgave at bringe Skibene flot ude i det store Vand, men naar der er Tale om at faa dem ind til Bolværket, ind i Havnene, maa det blive Provinshavnene Sag eller de Kommuners Sag, som har disse Havne. Det er jo til syvende og sidst i Almindelighed Kommunerne, der er Tale om, selv om der selvfølgelig ogsaa kan være Tale om Statshavne, i hvilket Fald Staten naturligvis bør tage Del i Udgifterne. Jeg ved for øvrigt ikke, hvorfor man har holdt sig alene til de to Parter: Staten og Kommunerne. Det fremgaar af Bemærkninger i Bilagene til Lovforslaget, hvilken uhyre Interesse vor Handelsstand og ikke mindst Rederierne har i hele dette Forhold. Det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne, nævnte jo netop ogsaa, at Dampskibsrederiforeningen har udtalt stor Paaskønnelse af den Virksomhed, som er udfoldet paa dette Omraade. Det er vist overordentlig berettiget; saa vidt vi Landkrabber, om jeg maa bruge den Betegnelse, forstaar, var det sikkert et udmærket Arbejde, der præsteredes i den strenge Isvinter 1923. Men naar Interessen for Isbrydningsarbejdet er saa stærk indenfor de nævnte Erhverv, havde der saa ikke været nogen Rimelighed i, at disse Erhverv var kommet til i nogen Grad at bidrage til Udgifterne paa dette Omraade? Der er noget indenfor Skibsfart, som kaldes Liggepenge, det vil sige, at naar en Ladning ikke udlosses til den fastsatte Tid, kræver Rederiet visse Beløb, som undertiden kan andrage meget store Summer. Men her er jo netop Tale om, at man kan undgaa en saadan Udgift, som Vejrliget og Forholdene kan medføre, hvis f. Eks. Skibene fryser fast i Isen under Isvintre. Derfor forekommer det mig, at

det ikke var urimeligt, om man havde sagt, at Staten i og for sig ikke bør deltage i denne Udgift som foreslaaet her, men at det bør være Havnene og de Organisationer, som er nær knyttet til Skibsfartsvirksomheden, der paatager sig denne Opgave, dels altsaa fremskaffer de Kapitaler, der er nødvendige til Anskaffelse af Skibet, dels udreder de 15 000 Kr., som Staten skal tilskyde hvert Aar. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om der ikke har været noget saadant under Overvejelse, om Ministeriet ikke har forhandlet med Dampskibsrederiforeningen eller Handelsstanden, om der ikke havde været Mulighed for at træffe en saadan Ordning? Jeg forstaar naturligvis meget vel, at det er uhyre behageligt for Administrationen, at den kan nøjes med at forhandle med de statslige og kommunale Autoriteter, idet det selvfølgelig i høj Grad simplificerer Forholdet, men jeg synes dog, at der her er et Spørgsmaal, som der kunde være Anledning til at overveje.

Det er ikke min Mening med disse Bemærkninger at ville lægge Forslaget Hindringer i Vejen, tværtimod, ogsaa vi ønsker det fremmet saa hurtigt som muligt, men jeg har gerne villet fremsætte dette Spørgsmaal, fordi jeg syntes, det var berettiget under de forhaandenværende Forhold. I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stæuning): I Anledning af de Bemærkninger, der faldt fra det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup), skal jeg sige, at der har ikke under Forarbejderne til dette Lovforslag, i alt Fald ikke i den Tid, jeg har haft med det at gøre, været tænkt paa en anden Ordning end den, at Havnene, Handelsstanden og Staten i Forening maatte løse denne Opgave. Thi det er jo saa, at Handelsstanden kommer ogsaa til at tage Part gennem den Afgift, som, lagt paa Varerne, skal betales til Tilvejebringelse af de 135 000 Kr. om Aaret, der er forudsat som Driftsomkostninger ved den nye Isbrydningsstjeneste. Naar man ikke har forhandlet med andre om Sagen, skyldes det den Omstændighed, at den Ordning, som kommer til at foreligge, naar vi anskaffer den nye Isbryder, synes mig at indeholde en meget rimelig Fordeling, idet vi jo fremdeles har den i 1922 vedtagne Ordning. Loven om den tidligere byggede Isbryder og om Driften af den gælder fremdeles, og til dens Drift betales der jo som bekendt et Bidrag af Dampskibsfarten. I Loven siges der: